

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/215-h/2017
Érkezett:	2017 MÁRC 31.
Példány:	5
Melléklet:	<i>[handwritten mark]</i> db
Kezelőiroda:	<i>[handwritten mark]</i>

Alkotmánybíróság
1535 Budapest, Pf. 773

Hiánypótlása

[redacted] indítványozónak

**a t. Kúria előtt IV/215/2017. sorszámon
folyamatban lévő eljárásban**

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott [REDACTED] indítványozó a t. Alkotmánybíróság előtt IV/215/2017. sorszámon folyamatban lévő eljárásban a részemre postai úton 2017. március 1-jén kézbesített, 2017. február 23-án kelt 3. sorszám alatti felhívására, a törvényes határidőn belül az alábbi

hiánypótlást

terjesztem elő.

A t. Alkotmánybíróság a fenti felhívásában rögzítette, hogy indítványom nem tartalmaz kellő, alapjogi érveléssel alátámasztott indokolást arra nézve, hogy a támadott határozat az Alaptörvényben biztosított jogomat mennyiben és miért sérti. Ennek kapcsán az alábbi indokokra kívánok kitérni.

1. A másodfokú bíróság döntése kapcsán

A másodfokú bíróság a kamatkövetelés kezdőidőpontjának megváltoztatását azzal indokolta, hogy a „*tényleges kötelezettek személyét és követelésének pontos összegét csak a részítélet meghozatala után, 2014. február 15. napján, keresetmódosításában jelölte meg, ezért ez tekinthető a Ptk. 302. § (1) bekezdés b) pontja szerinti határozott, a kötelesrész kiadására köteles alperes felé a megfelelő, teljesítésre alkalmas felszólításnak.*” Tehát a kamat kezdőidőpontja vonatkozásában jogosulti késedelmet állapított meg a törvényszék. Ehhez képest, ahogyan arra már utaltam a részítélet kihirdetését követően bírósere történt, az újonnan kirendelt bíró kérte, hogy foglaljam össze, pontosan mit is kérek, ezért került ismételt előterjesztésre azon kérelmem (2014. február 14-én), miszerint a kamatot a hagyaték megnyíltával kérem, azonban ez már szerepelt az eredeti, 2009. augusztus 12-én benyújtott kereseti kérelmem első bekezdésében: „*Az elsődleges kereseti kérelem körében kérem, hogy kötelezze a T. Bíróság az I. r. alperest 882.462,- Ft, az II. és III. r. alpereseket fejenként 7.373.268,- Ft, a IV. és V. r. alpereseket fejenként 5.506.704 Ft, a VII. r. alperest 467.208,- Ft kötelesrész és annak 2007. április hó 15. napjától a kifizetés napjáig a Ptk. 301. § (1) bek. szerinti kamatának megfizetésére.*” Így tehát a törvényszék teljességgel tévesen állapította meg a kamat kezdőidőpontját, különös tekintettel arra egyébként, hogy mind a kamat kezdőidőpontja, mind annak mértéke jogszabályon alapul. Úgy vélem, hogy ettől nem térhetett volna el a másodfokú bíróság, hiszen nem is lehetséges a szükséges intézkedések megtételének elmulasztása (régii Ptk. 302. § (1) bek. b) pont) olyan esetben, amikor a követelés jogalapját (kamatt kezdőidőpontja) és mértékét (kamatláb) jogszabály határozza meg (régii Ptk. 301. § (1) bek.), és jogszabály nem teszi számomra kötelezővé azt, hogy egyébként a kötelezetteket külön felszólítsam a teljesítésre.

Úgy vélem, hogy a tulajdonhoz való jogomat a másodfokú bíróság elvonta, hiszen az engem megillető, és jelentős összegű (12.500.000,- Ft), és mivel annak mértéke és kezdőidőpontja, így tehát összege jogszabályon alapul, joggal vártam el, hogy a bíróság azt részemre megítéli, ugyanakkor a jogszabállyal teljességgel ellentétes másodfokú döntés alapján ezen összegtől elestem, azonban a tulajdonjogom korlátozhatóságának feltételei egyáltalán nem álltak fenn, hiszen sem közérdek, sem szükségesség, de még csak arányosság (illetve ilyenekre utalás) sem jelenik meg a másodfokú ítéletben.

Utalni kívánok arra is, hogy a következetes alkotmánybíróági gyakorlat alapján az alkotmányos tulajdonvédelem körei „nem azonosítható az absztrakt polgári tulajdon védelmével, az kiterjed a polgári jogilag nem tulajdonnak minősülő vagyoni értékű jogokra is” (kiemelés: Prof. Dr. Stump Istvántól).

Emellett a késedelmi kamat mérséklésének körülményei sem álltak fenn az ügyben (régí Ptk. 232. § (3) bekezdés és 646/2002. számú gazdasági elvi határozat), noha jelen esetben gyakorlatilag az történt, hogy a törvényszék akként „mérsékelte” az alperesek kamatfizetési kötelezettségét, hogy számukra igen kedvező kezdőidőpontot állapított meg, de ehhez a jogszabályt – hátrányomra - meg kellett kerülnie.

2. A Kúria döntése kapcsán

A Kúria felülvizsgálati kérelmemet hivatalból elutasította az indítványomban már kifejezettek szerint lényegében azzal, hogy a felülvizsgálati eljárás (így a felülvizsgálati kérelem) önálló eljárási cselekmény, ezért a Pp. 271. § (3) bekezdés c) pontjának 2012. szeptember 1-jétől hatályos szövege alkalmazandó. Úgy vélem, hogy a Kúria közvetlen analógia útján jutott erre a következtetésre, miszerint a felülvizsgálat nem az alapeljárás része, hanem önálló, hiszen e nézetet erősíti pl. a BH2015.264 számú jogeset, ugyanakkor álláspontom szerint a jelen ügyre azon oknál fogva nem analóg és ezért nem alkalmazható e nézet, mivel e bírói gyakorlat közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálatára irányuló eljárásokra vonatkozik, hiszen a közigazgatás önálló jogága vonatkozásában kerültek megfogalmazásra ezen elvek.

Megengedve de nem elfogadva azt, hogy ügyemre a Pp. fenti rendelkezésének 2012. szeptember 1-jétől hatályos szövegét kell alkalmazni, ezáltal abba helyzetbe kerültem, hogy a másodfokú bíróság döntésével szemben még rendkívüli jogorvoslatra sincs lehetőségem, pedig kamatkövetelésem még a pertárgy értékéhez és a tőkekövetelésemhez viszonyítva is jelentős mértékű.

Előadom továbbá azt is, hogy álláspontom szerint egyébként is alaptörvény-ellenes az a jogszabály, amely minden indok nélkül kivonja a felülvizsgálat köréből az egyes, peresíthető követeléseket mindössze azért, mert azokat mellékesnek, mintegy „bagatellnek” tekinti. Még a tőkekövetelés esetén 3.000.000,- Ft összeghatár felett minden további nélkül lehetséges a felülvizsgálati eljárást kérni, továbbá pl. személyiségi jogi perek esetén egyáltalán nincs értékhatár, addig a kamat és perköltség körében értékhatár nélkül került kizárásra a felülvizsgálat lehetősége 2012. szeptember 1. napja után induló, helyesebben ezen időpontot követően foganatosított „önálló eljárási cselekmények” esetén. Csak feltételezni tudom, hogy a jogalkotó szándéka esetleg az lehetett, hogy a legfelsőbb bírói fórumot tehermentesítse a járulékos kérdésekben való döntéssel járó többletmunkától, azonban ez álláspontom szerint nemcsak az Alaptörvény már hivatkozott szakaszaiba ütközik, de homlokegyenest ellentétes az Emberi Jogok Európai Egyezményének 6. és 13. cikkével.

3. Összességében

Végezetül előadom, hogy összességében úgy ítélem meg, hogy mind a másodfokú bíróság, mind a Kúria eljárása során sérült a tisztességes eljáráshoz való, az Alaptörvény XXIV. cikkében nevesített jogom. A másodfokú bíróság úgy változtatta meg a kamatra vonatkozó elsőfokú rendelkezést terhemre, hogy én magam nem éltem fellebbezéssel az elsőfokú döntéssel szemben, fel sem merült bennem, hogy a másodfokú bíróság olyan kirívó tévedése következik be, mint ahogyan az az 1. pontban kifejtettek

szerint bekövetkezett. A Kúria eljárása pedig meg sem próbálta ezt a teljességgel alapjogot sértő állapotot kiküszöbölni, e helyett eljárási szabályváltozásra hivatkozva és tévesen önálló eljárási cselekményként minősítve felülvizsgálati kérelmemet úgy utasította el érdemi vizsgálat nélkül, hogy a másodfokú döntés a polgári anyagi jog szabályaiba ütközik.

Budapest, 2017. március 27.

Tisztelettel:

indítványozó